

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΠΙΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΑΣ

Εγκριτημένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηθέν διὰ του Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΤΗΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι δραχμαὶ 250 Ἐξαμηνια δρχ. 130. Τρίμηνα δρχ. 65. Τὸ φύλλον δρ. 5
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (επιχορηγικαὶ ἐπιταγαί, τὸς κτλ) ἀνάγνωμα: ἐπὶ τὸ περιόδικόν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, δόδεξ Ἐδριπιδίου, 42 — Ἀθῆνας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΗΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἔλλ' αἱ σύνδρομοὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδέκατου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδίου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Καρβόκισμα

Περίοδος Β'. — Τόμος 49ος

Ἀθῆναι, 13 Δεκεμβρίου 1941

Ἔτος 64ον. — Ἀριθ. 2

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον]

— Κι' ἂν δὲν κάμω πάλι τίποτα; Ὁ καϊμένος ὁ πατέρας μου οὔτε σήμερα τὸ πρωτ' ἔφαγε, οὔτε χτές τὸ βράδυ. Ἐπρεπε νὰ τοῦ φυλάξω τίποτα ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔδωσες, λίγη ὀρνιθα, μισὴ φέτα ψωμί... Ἐγὼ δὲν πεινοῦσα καὶ τόσο, μοῦ εἶχες δώσει καὶ χτές. Ἀλλὰ νά, τὰ ἔφαγα ἅλα.

— Θὰ σοῦ δώσω, γιὰ τὸν πατέρα σου, αὐτὰ ποὺ φύλαξα γιὰ μένα. Δὲν μοῦ χρειάζονται, μπορῶ πολὺ καλά νὰ βαστάξω ὡς τὸ βράδυ. Ἡ θεία-Ἀντωνία μοῦ εἶπε πὺς θὰ μοῦ ἔχη πασιτίσο.

— Πασιτίσο; Τί ὄρατο ποὺ θὰ εἶναι!

— Ναι, εἶναι πολὺ ὄρατο· κι' ἡ θεία-Ἀντωνία θὰ σοῦ δώσει καὶ σένα ἂν ἔρθῃς στὸ σπίτι.

— Δὲν μπορῶ. Ἄν τὸ μάθῃ ὁ πατέρας θὰ θυμώσει. Δὲν μάρφνει νὰ πηγαίνω πουθενά, οὔτε θέλει νὰρχεται κανένας στὸ σπίτι.

— Μὰ γι' αὐτὸ δὲν κερδίζει χρήματα! Πὺς νὰ πουλήσῃ τ' ἀγαλαμάκια του, ἀφοῦ δὲν γνωρίζει κανένα; Κι' ἂν τὰ πουλούσε, δὲν θὰ πεινοῦσατε ποτέ, οὔτε σὺ οὔτ' ἐκεῖνος.

— Ὁ καϊμένος ὁ πατέρας μου εἶναι τόσο ἄρρωστος καὶ τόσο δυστυχισμένος! Σήμερα, καθὼς ἔβαζε τὸν Κουασιμόδο στὸ κανέρι, ἔκλαιγε κι' ἔλεγε

πὺς εἶναι τὸ πιὸ ἄμορφο πράγμα ἀπ' ὅσα ἔκαμε ὡς τώρα. Κι' ἀλήθεια, εἶναι σωστὸ καλλιτέχνημα. Δὲν σοῦ φαίνεται καὶ σένα, Φίλιππε;

— Καλλιτέχνημα μπορεῖ νὰ εἶναι. Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ πῶ! Ἐγὼ προτιμῶ

τὴν ἄμορφη Ἐσμεράλδα μὲ τὴ γιδοῖσα της. Αὐτὸς ὁ Κουασιμόδος εἶναι πάρα πολὺ ἀσχημος, σωστὸ τέρας!

— Ἐτοὶ τὸν περιγράφει τὸ βιβλίο κι' ἔτσι ἔπρεπε νὰ τὸν κάμῃ κι' ὁ πατέρας μου. Εἶναι ἕνα βιβλίο ποὺ τὸ ἀγαπᾶ πολὺ καὶ τὸ διαβάζει συχνά, ἀκόμα καὶ πεινασμένος. Ὁ Κουασιμόδος, λέει, ἦταν κωδωνοκρούστης στὴν Παναγία τῶν Παρισίων, στὴ μητρόπολη δηλαδὴ τοῦ Παρισιῶ.

— Ναι, γαί, τὸ ξέρω, μοῦ τὸ εἶπες κι' ἄλλῃ φορὰ. Μὰ τί τὰ θέλεις! Ἡ Ἐσμεράλδα εἶναι καλύτερη, καὶ νὰ ἴδῃς ποὺ αὐτὴν θὰ τὴν πουλήσῃς ἀκριβώτερα.

— Μακάρι, ἀς πουλήσω κάτι κι' εἶ, τι γάγα! φτάνει νὰ πιάσω λίγα λεπτὰ.

Μιλώντας ἔτσι, τὰ δυὸ παιδιὰ μὲ τὸ σκόλο ἐξακολουθοῦσαν τὸ δρόμο τους. Στὸ πλάι τῆς Δέας, ὁ Φίλιππος κρατοῦσε τώρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ λουλούδια του, καὶ τὰ γαλαματάκια τῆς Δέας.

— Ἐλα λοιπόν, πάμε πιὸ γρήγορα, τῆς εἶπε, ταχύνοντας τὸ βῆμα. Ἄν βροῦμε τὴν Κελίνα στὸ μαγαζὶ της—καὶ πιστεύω νὰ τὴ βροῦμε, γιὰτὶ μοῦ εἶπε πὺς σήμερα θὰ γόριζε—θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ βροῦμε μουστέρηδες. Ἐλα, τρέξε!

Β'

Κελίνα

— Νά, νὰ τη καὶ τὴν Κελίνα! φώναξε χαρούνος ὁ Φίλιππος, φτάνοντας μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο σπίτι μὲ μεγαλοπρεπέστατη εἴσοδο.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Δὲν σημαίνει ἂν τὸ σκελίκι τῆς Μπεμπέας εἶναι ψεύτικο· τὸ ἀγαπᾶ σὰν ἀληθινόν.

* Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὸν Αἰέν Ἀριστοῦεῖν

— Ναι, την είδα κι' εγώ! Έκαμε ή Δέα.

Κι' έτρεξε ίσα προς μια παχειά, μελαφή μιγάδα με αγαθή φυσιογνωμία, που έκείνη την ώρα τοποθετούσε εκεί στην είσοδο του μεγάρου, κοντά σε μια από τις πελώριες μαρμαρένιες στήλες της, ένα τραπέζι, κι' έδενε στη χοντρή της μέση μια κάτασπρη σαν τή χιόνι ποδιά.

— Ω, χρυσή μου αγάπη! είπε σφίγγοντας τή Δέα στην άγκαλιά της. Τι χαρά που σ'αξ ξαναβλέπω, και σ'αξ, κύριε Φίλιππε! Πώς μεγαλώσατε κι' οι δυο από τότε που έφυγα!

— Μα και σύ, Κελίνα, παρατηρώ μ' ευχαρίστηση μου πώς άδυνάτισες, είπε ο Φίλιππος με λάμψη χαράς στα γαλανά του μάτια. Γιατ' ήσουν πάρα πολύ παχειά. Φαίνεται όμως πώς άφησες λιγάκι από τόν όγκο σου στο γάμο τής ξαδέλφης σου.

— Άκου τον εκεί! φώναξε ή Κελίνα φαιδρότατα. Καλέ, άλήθεια, Δέα μου, έλιγνεφα!

Και τριγύριζε τή χέρια της στους έξογκωμένους γοφούς της, σιάζοντάς με κάποια φιλαρέσκεια τις ζάρες τής ποδιάς της.

— Α, μπά, μπά, εξακολούθησε, δέν τό πιστεύω. Καθόλου δέν έλιγνεφα. Πώς ήταν δυνατό να λιγνέψω, αφού ήμουν σε γάμο όπου έφαγα κι' ήπια; Ο κύριος Φίλιππος άστειεύεται... Έ, πώς περάσατε τόν καιρό που έλειπα; Τι κάνει ο πατέρας σου, μικρή μου Δέα;

— Δέν είναι και τόσο καλά, αποκρίθηκε στεναζόντας τή κοριτσάκι. Δέν κοιμάται καθόλου...

— Τόν καίμενο!... Και σύ, πουλάκι μου, θά υποφέρω πολύ... Πώς λυπάμαι νάκοτώ τέτοια πράγματα!... Πούλησες τουλάχιστο τίποτα άγαλματάκια, όσο έλειπα στην έξοχή;

— Όχι, Κελίνα, ούτε ένα! Ο καίμενος ο πατέρας έφτιασε και τόν Κουασιμόδο. Τόν έχω εκεί, μέσα στο πανέρι μου. Έ, αυτόν δέν πρέπει να τόν πουλήσω λιγώτερο από πέντε δολάρια.

— Αφού λοιπόν θέλετε να πουλήσετε τή άγαλματάκια σας, οι άνθρωποι πρέπει να τή βλέπουν και για να τή βλέπουν, δέν πρέπει να τήχετε φυλαγμένα στο πανέρι. Θά σ'αξ κάμω τόπο να τήραδιάσετε πάνω στο τραπέζι μου.

Και καθώς μιλούσε, ή Κελίνα έσπρωχνε τούς σωρούς τών φρούτων και τών γλυκισμάτων της, κάνοντας τόπο για τή άγαλματάκια τής Δέας.

— Η σκόνη όμως, Κελίνα; είπε τή κοριτσάκι. Ο καίμενος ο πατέρας

θά στενοχωριόταν πολύ αν τή έβλεπε σκονισμένα.

— Μή σε νοιάζει, παιδί μου. Έγώ θά σου τή ξεσκονίσω ύστερα με προσοχή. Ένα μόνο φοβάμαι: ποιός θά γοράσει αυτόν τόν άσχημομούρη που τόν λέτε Κουασιμόδο; (κι' έδειχνε τή άγαλματάκι του καμπούρη, που ή Δέα τή είχε ξεσκεπάσει). Πώ, πώ, άσχημία!... Γι' αυτό όμως τή κοριτσάκι που χορεύει με τή γίδα, ά, δέν έχω να πώ τίποτα! είναι χαριτωμένο. Άπαρτή μάλιστα πώς δέν πουλήθηκε ως τώρα.

— Γιατί έβρεχε πολύ συχνά όσο έλειπες, Κελίνα, είπε ο Φίλιππος, και φυσικά δέν έθγαιναν έξω οι άνθρωποι. Ούτε ή θεία Άντωνία δέν έπούλησε καθόλου λουλούδια. Έγώ, αν κι' έρχόμουν έδω καθημέρα, μόλις θά έδωσα δώδεκα.

— Γιατί δέν είχατε τή τραπέζι μου να τήραδιάζετε, κύριε Φίλιππε. Έ, είσατε και μικρά, ποιός δίνει προσοχή σε σ'αξ; Για να ήχης μουστρηδες πρέπει να είσαι μεγάλος ή... γριά σαν κι' μένα.

Η Κελίνα, κοντά σταγαλματάκια τής Δέας, τοποθέτησε όμορφα-όμορφα και τή λουλούδια του Φίλιππου, τή ράντισε με δροσερό νερό και, με τόν ίδιο φαιδρό τόνο, εξακολούθησε:

— Τώρα να ιδήτε πώς θά τρέξουν, σά μάθουν πώς γύρισα. Α, να κι' ο γέρο-Χόμος, που έτρεξε να πιόση θέση κάτω απ' τή τραπέζι τής γριάς του φιλενάδας. Χάρηκε πολύ τή καίμενο τή ζωο που γύρισα. Του φαίνεται πώς έδω βρίσκεται σά στο σπίτι του, και δέν έχει άδικο.

— Ναι, Κελίνα, κι' ο Χόμος χάρηκε πολύ σε ξαναείδε όπως κι' έμετε, είπε ο Φίλιππος. Ηθελα όμως να ήξερα ποιόν από τούς τρεις μας έπιθύμησες περισσότερο τις ήμέρες που έλειπες... Τή Δέα βέβαια!

[Παράφραση από τή γαλλικά] (Άκολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΕΙΜΩΝΙΑ

Στά ψηλά βουνά χιονίζει, στην αυλή μας ψυχάλλει.

— Ω, τί κρύο τσουχτερό, χιόνι ρίχνει και νερό.

Τά κλαριά γυμνά από φύλλα και στο τζάκι κατ' τή ξύλα.

Νέφρη πέφτουν/χαμηλά και τή τζάκια είναι θολά.

— Έξω ή πόρτα να σφαιλήσει και κανείς μ'ην ξεμυτίσει.

— Άύριο πάλι, με καλό, με λιακάδα, στο σχολείο.

Μ. ΣΤΑΧΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΗΜΟΥΝΑ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΩΝ...

[Συνέχεια από τή προηγούμενη και τέλος]

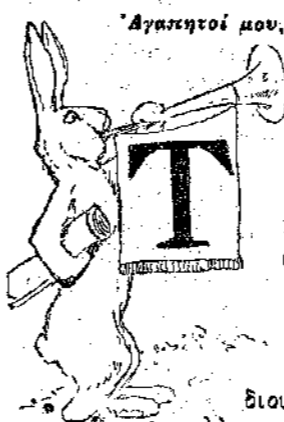
Πότε τή χρυσά φύλλα που έπεφταν από τήν άκακία του δρόμου κι' έμετε τή κυνηγούσαμε πότε τή πρώτο χρυσάνθεμο που σήκωνε με έξωτική χάρη τή άριστοκρατικό του κεφάλι: πότε ένας μεγάλος σκλίγκαρος που βρισκόταν τή μεσημέρι στις καρέκλες τής σάλλας ή στα κάγκελλα τού κρεββάτιού πότε ένα κίτρινο μυρουδάτο άστρουλάκι από τή γαζία. Κι' ή Ρόζη μούλεγε: «Άύριο θά πάω να γραφτώ», γιατί έκείνη πήγαινε κιόλας στο σχολείο.

Ηξερα πώς σε λίγες μέρες θάμηνά μόνη μου να γίρω με τή γατί μου, που γκρίνιαζε γυρεύοντας τή ζεστασιά τού σπιτιού, ή να χτυπάω άτέλειωτα τή τόπι μου στο χώμα, όπου να κάνω εκατό «πατάτες» συνέχεια. Είχα όμως τή χειμωνιάτικα παραμύθια, που τή ξανάλεγε τή νύχτα ο άνεμος στη μεγάλη σκυιά τής αυλής και μ' έκανε να χώνομαι πιό βαθειά στο κρεβάτι μου. Είχα και τή μανταρίνια του κήπου: χρύσιζαν λίγο-λίγο κι' έμοιαζαν στο τέλος σαν μικροί ήλιοι μες στη φυλλωσιά. Και τή λουλούδια του χειμώνα, τις σπέντζες—έτσι λέγαμε τούς νάρκισσους με τή βαρεία μυρουδιά—κι' άργότερα τούς φίλους μου τούς μενεξέδες, που ήταν σά φρόνιμα παιδάκια στα πράσινα σεντόνια τους. Είχα και τις ήμερες φθινοπωριάτικες λιακάδες, που έστρωναν τή θάλασσα με πρόσκαιρα ατλάζια, που ήσύχαζαν τή κύματα στους βράχους του Άγιου Άντρέα και γέμιζαν τή Ψηλαλώνια πολύχρωμα φουστανάκια παιδιών. Και περιμένα τή καινούργια άνοιξη να πρασινίση και πάλι τή γυμνά κλαριά.

Και ξανάφυγαν και ξανάρθαν τή φθινόπωρα. Κι' άμέτρητα φύλλα άποκαμήθηκαν στην άγκαλιά τής γής. Άν ξαναπάω στην πόλη τών πρώτων άνειρων, δέ θά με γνωρίση κι' ούτε θά τή γνωρίσω εγώ. Τά χρόνια περνούσαν ήσυχα από πάνω της, όπου ένα απ' αυτά, ξάφνου τήν άναστατώσε: Κι' όμως κάπου θά βρισκεται ένα δέντρο—ίσως ή πελώρια σκυιά τής αυλής, ίσως ή μικρούλα άκακία του δρόμου—για ν' άκουμπήσω άπάνω του και με τή μάτια κλειστά να ζωντανέψω τή ξεχασμένα παραμύθια. Και τή δέντρο θά ξέρη πώς είμαι τή ίδιο μικρό καρτίσι που κυνηγούσε τή δλόχρυσά φύλλα—και θά μού πη με τή μυστικά λόγια τής παλιάς μας φίλης πώς θά ξανάρθη ή άνοιξη να πρασινίση τή κλαριά.

ΡΟΖΕΛΑΝΤΙΑ

ΑΘΗΝΑ Τ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΕΙΣ ΔΥΣΚΟΛΕΣ ΑΥΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ, που όλοι κοιτάζουν πώς να μ'αξ τις κάμουν εύκολότερες—έγώ ού τους είδικους και τούς άρμόδιους—ένας καλύτερος γιατρός τών Άθηνών έδωσε στον κόσμο, με τις έφημερίδες, μερικές πρακτικές και χρήσιμες συμβουλές. Δέν ξέρω αν τις διαβάσατε. Έγώ τις έδιάβασα. Κι' απ' όλες, μιά με σταμάτησε και μ' έκαμε να σκεφθώ περισσότερο: έκείνη που συσταίνει τήν Αισιοδοξία. Είναι, λέει ο γιατρός, τή καλύτερη, τή άποτελεσματικώτερη, τή άσφαλέστερη μέσο γι' αντίδραση, γι' άμυνα. Όπλίσει τόν άνθρωπο άκόμα και κατά τής πείνας! Ναι, ο αισιοδόξος πεινά λιγώτερο από τούς άλλους: με τήν αισιοδοξία τονώνουν τόν οργανισμό του σά να έφαγε άκόμα 50 δράμια ψωμί ή άκόμα ένα πιάτο φασόλια...

Και τή πιστεύω. Η μόνη δυσκολία είναι πώς να διατηρή κανένας τήν αισιοδοξία του σε τέτοιες περιστάσεις, που όλα σπρώχνουν στην άπαισιοδοξία. Άλλά ή θέληση κατορθώνει τή πάντα. Και ποιός δέν θά θέληση να είναι αισιοδόξος, άμα ξέρη πόσο πολύτιμη είναι ή ψυχική αυτή διάθεση; Υπάρχουν άνθρωποι που, από φυσικό τους, δέν χάνουν τήν αισιοδοξία τους ποτέ. Είναι εύτυχημένοι. Κι' αυτούς πρέπει να χουμε πρότυπο για μίμηση. Υπάρχουν κι' άλλοι που, από φυσικό τους πάλι, τή βλέπουν όλα μαύρα και γρινιάζουν και μουρμουρίζουν και στη δυστυχία είναι δυστυχισμένοι διπλά. Έ, αυτούς πρέπει να τούς άποφεύγουμε σά να χουν μεταδοτική άρρώστεια. Γιατί κι' ή ψυχική διάθεση, καλή ή κακή, μεταδίδεται σά μικρόδιο. Άμα βλέπουμε π.χ. κανένα ταμπέλη, τού φωνάζουμε: «Μακρυσά, μη με κολλήσης τήν ταμπέλια σου!» Έτσι πρέπει να φωνάζουμε και τού άπαισιοδόξου: «Μακρυσά, μη με κολλήσης τήν άπαισιοδοξία σου!» Άς βάζουμε λοιπόν, έλη μας τή θέληση για να βλέπουμε τή πράγ-

ματα καλά. Αυτά που περνάμε θά περάσουν—είναι τίποτα αιώνα;— και τή μέλλον θά είναι ωραίο. Δέν έχουμε σήμερα πολύ ψωμί; θάχουμε αύριο. Κάνει σήμερα κρύο; αύριο θά κάρη ζέστη... Άλήθεια, μ'αξ ήρθαν και τή χιόνια. Μέσα στην Άθήνα δέν έχιόνισε άκόμα, άλλά τή γύρω βουνά είναι σαν τούφρες με κρέμα σαντιγύ. Μερικοί τή βλέπουν και τρέμουν. «Δέν μ'αξ φτάνει ή πείνα, λένε, θάχουμε και τή χιόνια;» Άλλά τί πειράζει; Άύριο τή χιόνια θά λυώσουν: γιατί να μ'ην τή χαρούμε όπως κάθε χρόνο, που τή περιμένουμε για τώρατθό θέαμα και τή ωραία παιχνίδια; Ναι, άς παίξουμε και χιονοπόλεμο! Φέτος χρειάζεται περισσότερο κι' από πέρου. Θά κινηθούμε, θά ζεσταθούμε, θά γελάσουμε, ή αισιοδοξία μας θά τονωθεί, θά... χορτάσουμε!

Έρχονται Χριστούγεννα. Ό,τι και νάνα, βλέπετε, πάντα ο Χριστός μας γεννιέται στις 25 τού Δεκεμβρίου. Τή τραπέζι μας φέτος μπορεί να μ'ην είναι σαν τή περσινό. Μπορεί να λείπει ο γάλος, τή χριστόφωμο, τή

τσουρέκι, ο κουραμπιές, τή μελομακάρονο. Άλλά τί μαυτό; Άς φάμε με χαρά ό,τι έχουμε, ό,τι βρεθεί—έ, πάντα κάτι θά βρεθεί— άς δοξάσουμε τή Θεό, που μ'αξ εκράτησε ζωντανούς να γιορτάσουμε και φέτος τή γέννησή Του, κι' άς πούμε: «Και τού χρόνου καλύτερα!» Η αισιοδοξία μας θά κάρη πλούσιο, άφθονο, γιορτινό, και τή χριστουγεννιάτικο τραπέζι.

Υστερα θάρη ή Πρωτοχρονιά, ο Άγς Βασίλης τού 19-12 μπορεί να μ'ην μ'αξ φέρη τόσα δώρα όσο μ'αξ έφεραν οι άλλοι. Μπορεί άκόμα να λείψη κι' ή πατροπαράδοτη βασιλόπηττα. Με τή άλεύρι, με τή αυγά, με τή βούτυρο, με τή ζάχαρη θά τήν κάνουν όσοι δέν ήταν προνοητικοί για νάχουν στο σπίτι τους λίγα άποθέματα: Άλλ' άδιάφερο. Και χωρίς βασιλόπηττα, ο καινούργιος χρόνος θάρη. Άς τόν δεχθούμε κι' αυτόν με χαρά κι' άς ευχηθούμε απ' τήν καρδιά μας να είναι Αίσιος (Αισιοδοξία!) και να μ'αξ φέρη: πριν φύγη, ό,τι ποθούμε.

Σ'αξ άσπάξομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙΜΟΣ Ο ΤΕΜΠΕΛΗΣ ΚΑΙ ΤΖΑΝΑΜΠΕΤΗΣ Ο ΚΕΦΑΛΑΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

2.

Η δουλειά τους είναι να κουβαλούν στη γειτονική πόλη τή προϊόντα τού κτήματος—λαχανικά, όσπρια, φρούτα—και να φέρουν από τήν πόλη άλλα πράγματα που δέν γίνονται στο κτήμα. Τά φορτάνουν τότε σ'έν' άμαξάκι, που τή σέρνει ο Τζαναμπέτης, και πότε, όταν είναι λιγώτερα, στη ράχη τού γαϊδαρέλλου, ο Τίμος που τόν οδηγεί.

Άηλαδή ο λόγος τή λέει. Γιατί πραγματικώς δέν οδηγεί παρά ο Τζαναμπέτης. Παίρνει όποιον δρόμο θέλει, στέκεται να βοσκίση ή να ραχάτηψη όπου θέλει, άρ' χίζει τήν τρεχάλα όταν τού καπνίση, και πάλι όταν τού καπνίση, μόλις σέρνει τή πόδια του. Δέν άκούει καθόλου τόν μικρό του άφεντικό Κι' αυτός πάλι, με τή ταμπέλια του, δέν έχει τή δύναμη να τού επιβληθί και πάντα σχεδόν τόν άφίνει να κάρη ό,τι θέλει. Πολύ συχνά, τού Τζαναμπέτη τού έρχεται να σταθί, καθώς είναι φορτωμένος, να μασήση κανένα γαϊδουράγκαθο ή και να πάρη κανένα ύπνωάκο. Του κάρου ο Τίμος τόν σπρώχνει, τού φωνάζει και τόν ψευτοδέρνει. Ο κακοκέφαλος δέν κουνιέται. Κι' έπειδή ο Τίμος είναι ταμπέλης, βαριέται και τόν άφίνει, ως να ευδοκίση να ξεκινήση και πάλι μονάχος του.

Καμμιά φορά, ο Τίμος, περιμένοντας έτσι τή γαϊδαρέλλο του, αποκοιμάται κι' ο ίδιος.

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΜΟΥΜΟΥΣ, Ο ΓΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΝΤΕΣΣΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από Μ. ΒΕΔΟΛΛΙΕΡΕ

[Συνέχεια από το προηγούμενο]

— Πολύ καλά, είπε η κοντέσσα, δρίστε καλά μου παιδί, πάρε την άμοιβή που έταξα.

Με τα λόγια αυτά έβγαλε και του έδωσε ένα άστραφτερό νεόκοπο λου-

κάρφωσε επάνω της τα μεγάλα πράσινα μάτια του και της έριξε μια παράξενη, απεριγράπτη ματιά, που ήταν συγχρόνως γεμάτη ευγνωμοσύνη και παράπονο, αλλά και τόσο ευγλωττή, ώστε η αγαθή άρχοντισσα έκοντοστάθηκε σαν μαγνητισμένη.

Τό βλέμμα αυτό έμοιαζε σαν να της έλεγε :

« Είδες να με βασανίζουν, να με τυραννούν έμένα τό δυστυχισμένο και αδύνατο πλάσμα και με λυπήθηκαν. Τώρα όμως που ικανοποιήθηκαν τά φιλήθρωπα αισθήματά σου, ή άσχημία μου σέ κάνει να σού φαίνουμαι άποκρουστικός. Έλεγα πώς είσαι καλή, μα δεν είσαι καλή. Αν ήσουν στ' αλήθεια καλή και φιλεύσπλαχνη θα έξακολουθούσες να ένδιαφέρεσαι για μένα, άκριβώς έπειδή είμαι τόσο άξιοθήρητος. Γιατί θα καταλάβαινες πώς έλα τό δεινά μου τό χρωστό σ' αυτό τό άχαρο έξωτικό μου, και πώς αν σήμερα μέ έσωσες από τό χέρια των κακόπαιδων αυτών του δρόμου, αύριο θα ξαναπαθώ πάλι τό ίδιο.

— Όπως διατάζει ή κυρία.

— Όρατα! Και τώρα πάμε για τό σπίτι.

— Ω, τί όμορφο γατάκι! Τί χαριτωμένο γατάκι!

δοβίκειο και ύστερα πρόσθεσε :

— Και τώρα έλευθέρωσε αυτό τό δυστυχισμένο ζώο από τό βασανιστήριό του.

Ένώσω ο νεαρός Ηρακλής παιδεύταν να λύση την κατοσφόρα από την οδρά του γάτου, ή κοντέσσα παρατηρούσε με προσοχή τό πλάσμα που είχε σώσει από τό θάνατο. Ήταν σωστός γάτος του δρόμου. Η φυσική του άσχημία είχε χειροτερέψει άκόμη περισσότερο με τίς τόσες δυστυχίες του και τό δεινοπαθήματά του. Τό κοντό και άναμαλλιασμένο τρίχωμά του ήταν γεμάτο λάσπες και δύσκολα μπορούσε κανείς να ξεχωρίση πώς τό χρώμα του ήταν σταχτί με μαύρες ρίγες. Ήταν τόσο αδύνατος, που κόντευε σχεδόν να μοιάζει διαφανής, τόσο άποσκελετωμένος, που μπορούσες να μετρήσης τά πλευρά του και τόσο έξαντλημένος που κι' ένα ποντίκι άκόμη θα τον έκανε καλά. Μόνο ένα καλό είχε, κι' αυτό ήταν ή εκφραστική του φυσιογνωμία που είχε σχεδόν ανθρώπινη εκφραση.

— Ω Θεέ μου, τί άσχημος που είναι! άναστήναζε ή κοντέσσα της Χλωροκαμπίας, άφου τελείωσε την εξέτασή της.

Τή στιγμή όμως που έτοιμαζόταν να ξαναβηθί στ' άμάξι της, ο γάτος

Μην καμαρώνεις λοιπόν και τόσο για τό δήθεν καλωσύνη σου. Δεν μου έκανε καμιά εδεργεσία, δεν έκανες τίποτε άλλο παρά να παρατείνης την άγωνία μου. Είμαι καταδικασμένος σε μαρτυρικό θάνατο. Άς γίνη λοιπόν ό,τι μου γράφει ή μοίρα!»

Μην πιστεύεις πώς οι νεκροί πεθαίνουν. Όσο υπάρχουν ζωντανοί, Οι νεκροί θα ζούν, οι νεκροί θα ζούν.

Ο γάτος μπαίνει στην μπουγάδα.

Η κοντέσσα είχε συγκινηθεί τόσο πολύ, που έννοιωσε τά δάκρυα στά μάτια της. Ο γάτος της φαινόταν σαν υπεράνθρωπο—όχι, δεν γίνεται, ήταν γάτος—σαν υπέρζωο πλάσμα. Η σκέψη της πήγε στη μεταμόρφωση και στά μυστήριά της, και έθαλε με τό νού της, πώς ίσως ο γάτος προτού να λάβη τή σημερινή μορφή του, ήταν κάποιος περιφημος άγορητής ή έεροκήρυκας. Έύρισε λοιπόν στην καμαριέρα της, που στεκόταν άπό πίσω και περίμενε μ' ειλάθειια τίς διαταγές της, και της είπε :

— Πώς; Θα τον πάρειτε μαζί σας, κυρία; φώναξε ή καμαριέρα.

— Βεβαιότατα, άπάντησε ή κοντέσσα. Και ένόσω ζω και ύπάρχω, ο γάτος αυτός θα έχη τή θέση του δίπλα μου στό τραπέζι μου και στη φωτιά μου. Άν θέλης να μ' ευχαριστήσεις, άπαιτώ να το δαίχνης την ίδια άγάπη και άφοσίωση που δαίχνης και σέ μένα.

— Όπως διατάζει ή κυρία.

— Όρατα! Και τώρα πάμε για τό σπίτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Πώς ο γάτος εγκαταστάθηκε στό μέγαρο της κοντέσσας

Η κοντέσσα της Χλωροκαμπίας κατοικούσε σ' ένα θαυμάσιο μέγαρο που βρισκόταν σ' ένα άπόμερο μέρος της συνοικίας του Αγ. Γερμανού, και ζούσε μιά πολύ άποτραδηγμένη ζωή. Οι μόνοι άνθρωποι που έβλεπε κάθε μέρα και έλεγε μαζί τους μιά κου-

θέντα, ήταν ή κυρά Γαβριέλλα, ή έμπιστή της καμαριέρα, και ο κύρ-Μαθιός, ο οικόνομος της και διαχειριστής της. Τό ήμερο πρόσωπο της κυρά-Γαβριέλλας ήταν ο καθρέφτης της άγγελικής ψυχής της.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΘΑ ΖΟΥΝ

Μην πιστεύεις πώς οι νεκροί πεθαίνουν. Όσο υπάρχουν ζωντανοί, Οι νεκροί θα ζούν, οι νεκροί θα ζούν.

Τό πουλί πετάει, τό πουλί φεύγει, Μά ένα πλανιέται εκεί ψηλά, Ή σκιά του μένει κάτω στη γη.

Ή νηοή που μ' έκαμες να πιώ 'Από τό χέλιτα σου, σαν έφρευες, Είναι μέσου μου, είναι δικιά μου.

Ένας άλλος σου την είχε δώσει, Και φεύγοντας για πάντα, Σ' έναν άλλο κι' εγώ θα τήνε δώσω.

'Από στόμα σε στόμα πέρασε, 'Από στόμα σε στόμα θα περάση κι' έτσι ποτέ δεν θα χαθή.

Μην πιστεύεις πώς οι νεκροί πεθαίνουν. Όσο υπάρχουν ζωντανοί, Οι νεκροί για πάντα, οι νεκροί θα ζούν.

Χρυσαστέρι [B]

<ΒΟΗΘΕΙ ΤΟΝ ΠΑΝΗΣΙΟΝ ΣΟΥ>

Πήρε τό δρόμο για τό σπίτι του. Περπατούσε άργά με μεγάλα βήματα. 'Εβαλε τό χέρι στην τσέπη του. 'Εκει, στό βάθος, συνάντησε ένα μικρό στρογγυλό πρόβλημα. Τίβγαλε έξω και τό κοίταξε. Ήταν ένα τάληρο; Τό τελευταίο τάληρο! Χαμογέλασε μικρά. Τί θάπερνε κι' ένα τάληρο! Μόλις εκατό δράμα χωμ! Και στό σπίτι των περιμέναν τρία παιδιά! Τί να γίνη όμως, έτσι τόθελε ο Θεός. Κάθε μέρα χωρίς δουλειά.

Κοίταζε γύρω του άνεπα. Ο κόσμος γυροναός σάτι του με τό βραδυά φώγια. Κ' αυτός! Αυτός να πηγαίνη με άδεια τό χέρι!

— Μιά έλεημοσύνη, σός παρακαλώ, κύριε!

Έύρισε και κοιτάξε. 'Εκει δίπλα, στη γωνιά, ένας κουρελιάρης γέρος ζητιάνος καθόταν απλώνοντας τό χέρι σε κάθε διαβάτη, ζητώντας μιά βοήθεια.

«Πού να ξέρης κακομοίρη, μουρμούρισε ο Γιάννης, πώς κι' εγώ στην ίδια με σένα θέση βρίσκομαι!»

Ο Ζητιάνος, ξαναπαράκάλεσε, κοιτώντας τον ίκετιστικά:

— Μιά βοήθεια, σός παρακαλώ, κύριε, έχω δυό μέρες να φάω! Κοντοστάθηκε ο Γιάννης, κοιτάζοντας τό γέρο.

Να μιά δυστυχία, σκέφτηκε, πού μεγάλη κι' απ' τή δική μου! Άθελα μιά σκέψη του πέρασε απ' τό μυαλό. Άθελα πάλι τό χέρι του πήγε πρós τήν τσέπη.

«Όχι, μηδένος, όχι. Τί κάνω εγώ έπειτα; Τά παιδιά μου; Άλλά, μ' ένα τάληρο τί μπορώ να κάνω, ενώ αυτός...»

Και βάζοντας τό τάληρο στην άπλω-

μένη παλάμη του γέρου Ζητιάνου, ξαναπήρε τό δρόμο για τό σπίτι του...

Γουβόλογος [B]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Λιμάνι με τίς χάρες σου... Στίχοσ του Άλθινουθ Φράλου

ΤΟ ΣΚΥΛΑΚΙ ΜΟΥ

Μέσα στό μικρό του μαύρα μάτια νομίζεις πολλές φορές ότι διακρίνεις μιά ανθρώπινη εκφραση. Γυαλίζουν παράξενα και σου παρουσιάζουν σε δηλους τήν εκταση τήν λύπη, τον πόθο, τη χαρά του.

Σε κοιτάζουν και νοιώθεις να σου μιλούν με μιά γλώσσα τόσο καθαρή που μονάχα τό σκυλλία μάτια ξέρουν να μιλούν.

Αν καμιά φορά του μιλώσ θυμωμένα, τό βλέπεις ν' απομακρύνεται και με τό κεφάλι καταβυσμένο να πηγαίνη σε μιά άπομερη γωνιά για να ξεπλωθή μόνο του, ολομόναχο, κι' όταν πάλι τό χαιδέγω και του δώσω έλεύθερο, με τί ευχαρίστηση άνεβαίνει στην ποδιά μου.

Αισθάνεται πολλές φορές πού πολύ και πού καλά από ένα άνθρωπο. Η μικρή του ψηχή πλημμυρίζει από χαρά για ένα απλό χείδεμα, που τή δείχνει με χιλιούς δυό τρόπους, ή από μιά άπέραντη λύπη για ένα άσχημο φέρομο.

Μέρες τώρα είναι ξεπλωμένο κι' άκίνητο μέσα σε μιά γυμνή κάσση.

Δεν βάζει ούτε μιά μπουκιά στό στόμα του και δεν πίνει ούτε μιά γουλιά νερό.

Τά μάτια του έχουν θολώσει και τό μικρά του πλευρά άνεβοκατεβαίνουν άκατάστατα από τή γρήγορη άναπνοή του.

Άρρώστιασ!

Μιά άγάπη πολύ μεγάλη αισθάνομαι γι' αυτό τό τόσο μικρό πλάσματάκι. Ναμίζω πώς ο χαμός του θα μού φέρη μια λύπη, μιά στενοχωρία ίση με τήν άγάπη μου.

Τούτος [B]

Ο «ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ»

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΘΕΙ

Κάθε συνδρομητής που θέλει να λάβη μέρος στην κίνηση—Άλληλογραφία, Διαγωνισμός, Σελίδα Συνεργασίας κτλ.—πρέπει να προμηθευθί τον 'Οδηγό του Συνδρομητού (δρ. 25 με τά ταχυδρομικά) που θα έδη όλους τους όρους τής συμμετοχής. Ο 'Οδηγός αυτός τυπώθηκε σε χωριστό βιβλιαράκι τό 1930. Από τότε όμως πολλές διατάξεις έχουν τροποποιηθεί. Αυτές τις τροποποιήσεις τις σημειώνει εδώ, για να τίς λάβουν υπ' όρι τους οι νέοι συνδρομητά που θάγοράσουν τό βιβλιαράκι:

Στό 4' Κεφάλαιο:—Τά φυλλάδια της «Διαπάλασος» είναι τώρα οκτασέλιδα. Τά μηνιαία δωδεκασέλιδα έχουν καταργηθεί. Οι Τόμοι της Α' Περιόδου είναι όλοι έξηνηλημένοι. Από τους Τόμους της Β' Περιόδου έχουν εξακληθί οι τό 1894, 1895, 1896, 1907, 1908 και τό 1918. Οι υπάρχοντες τιμούνται άδιακριτως 800 δραχ. έκαστος.

Στό 5' Κεφάλαιο:—Τά ξενικά ψευδώνυμα άπαγορεύονται. Τό Δημοφώνισμα των Ψευδώνυμων έχει καταργηθεί.

Στό 1' Κεφάλαιο:—Άλληλογραφία μεταξύ συνδρομητών μέσω του Γραφείου της «Διαπάλασος» δεν γίνεται πιά. Όσοι επιθυμούν άλληλογραφία με συναδέλφους τους, τό προτείνουν με Μικρή Άγγελια και άλληλογραφούν απ' ευθείας.

Στό 4' Κεφάλαιο:—Ο Διαγωνισμός πρός Σύνθεσιν Πνευματικών Άσκήσεων έχει τροποποιηθεί. Οι νέοι άναγοράονται στην προκήρυξη που δημοσιεύθηκε στό 52ο φυλλάδιο του 1939. Οι νέοι συνδρομητά θα τους ιδούσ στην προκήρυξη που θα δημοσιευθί σε λίγο.

— Διαγωνισμοί Λύσεων γίνονται τώρα όχι τέσσερις, αλλά τρεις τό χρόνο, ένας κάθε Τετραμηνία.— Σ' όλους εν γένει τους Διαγωνισμούς, Μικρούς και Μεγάλους, Τακτικούς κι' Εξαίκετους, οι διαγωνιζόμενοι χωρίζονται όχι σε τρεις αλλά σε δύο μόνο Τάξεις, τή Μεγάλη από 15 ετών και άνω, και τή Μικρή από 14 ετών και κάτω. Τό Α' Βραβείο Λύσεων άπονέμεται, όχι πιά διά κλήρου, αλλά σ' όποιον έχει τίς περισσότερες λύσεις.

Τό ίδιο τά Β' και τό Γ' βραβεία. Όσοι έχουν μικρή διαφορά λύσεων από τον πρώτο κάθε Βραβείου— μιά δυό λύσεις—βγαίνουν Ίσοίμοι.

Στό 5' Κεφάλαιο:—Αύξοντα άριθμό έχουν τώρα μόνο οι Διαγωνισμοί Λύσεων Πνευματικών Άσκήσεων. Ο Διαγωνισμός πρός σύνθεσιν όριζεται με τό έτος: Άσκήσεις του 1940. Άσκήσεις του 1941 και καθεξής. (Έτσι και ο Διαγωνισμός των Εύσημων: Εύσημα του 1940, Εύσημα του 1941 και καθεξής).

— Στάπνελεσμάτα του Διαγωνισμού Εύσημων άναφέρονται μόνο όσοι έχουν στείλει έμφορέςτος τή σχετική Σημείωση. Άν όμως έχη κανείς άριθμό Εύσημων που του δίνει δικαίωμα βραβείου, ή Διαπάλασις μπορεί να τόν άναφέρει κι' αν τυχόν δεν έχη λάβει Σημείωση του.

Στό 5' Κεφάλαιο:—Τά Βραβεία όλο, όλων εν γένει των Διαγωνισμών, άφομοιώθηκαν κι' άνατιμήθηκαν. Ο Βραβευμένος με Α' δικαιοφύνα να ζητήσει έδος εκ του γουερνισμου μου άξίας 50 δραχμών, με Β' άξίας δρ. 30 και με Γ'

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οι νέοι βραβ: Δεν δημοσιεύεται... Αγγελία μεγαλύτερη των 15 στίχων...

Εύθυμα Νειάτα, γιορτάσατε την μεγαλύτερή σας γιορτή: Πρίγκηψ' Υψηλάντης=Αούκαρης...

Εισερχόμενος εις την κίνησιν της Διαπλάσεως, χαιρετώ εγκάρδιως όλα τα Διαπλαστικά...

Εισερχόμενη εις την κίνησιν της Διαπλάσεως, χαιρετώ με μεγάλη ευχαρίστηση όλα τα Διαπλαστικά...

Τους αγαπητάς μου Δούκα Όμπλιγκαντό και Κύκνο για τη γιορτή τους τις πιο αληθινές μου εύχες.

ΑΘΗΝΑΙΕ! «Ένας σ'ίν' ο Κύριος»... Διδάσκαλε καλύτερα εγκοκλοκαίδια!

Εγώ, ο Αύτοκρατορ της Γαλαξίας Αναστασίας εισερχόμενος στο τρίτο έτος της διαπλαστικής μου κινήσεως...

Σύλλογος «ΠΥΡΟΣ» Ο Σύλλογός μας εύχεται χρόνια πολλά για την γιορτή του...

Αποκαλύπτονται για να με θυμούνται... Παπαδοπούλου, Μυστηριώδης...

ΚΡΗΤΙΚΟΥ πρόεδρος «Πυρός»... Ο Σύλλογός μας εύχεται χρόνια πολλά για την γιορτή του...

Εισερχόμενος στο νέο έτος της κινήσεως... Φιλικά τον Διαπλαστικό και ευχαριστώ όλους όσους με εχρήγησαν...

Θέσπι, «μη προτραχίτω ή γλώττι της διανοίας»... Κρητικοπούλα: Εύχρονίκι ΔΕΥΚΩΝ ΑΕΤΩΝ

Απ' τη γνωριμιά σου, Παγατηγή, και τό' Ανυπόταχτο κατενδουσιασμένο.

Φοσο μπάρμπονι φτάσαμε... Αντίλαλος του Λόγγου Δύρα της Ήλευθερίας...

Πρωτοπαίνονας στην κίνησιν της αγαπημένης μου «Διαπλάσεως»...

ΠΟΛΥΔΕΙΚΗ - ΔΟΥΣ ΟΜΗΑΙΚΑΝΤΩ - ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΦΑΝΤΑΣΜΑ... ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ «Ανοιχοκάρδων»

Εισερχόμενοι στην κίνησιν προκηρύσσομεν σύνθετον διαγωνισμόν δημοφιλίας...

ΑΙ τρεις καλύτεροι απαντήσεις του δεύτερου ερωτήματος θα βραβευσθούν...

Συμμετοχή: δικτάραχμος Πρόθεσμία: 30 Ιανουαρίου. Διαβύσεις: Καλαβρέζον, Δημητριοπούλου...

Οι άχώριστοι φίλοι... Βαρώνας Αταγγανός, Εανθή Αμαζών...

Διαπλαστικού, ελάτε την Κυριακήν 28 Δεκεμβρίου ώρα 11 στο ρολόι του Βασιλικού κήπου...

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ» Η πρώτη «Συγκέντρωσι»...

Ευχαριστούμεν δλόθερμα δλου, μα όλως ιδιαίτερα τη διδα Γεωργία Ταρσοβλή...

«ΠΕΝΤΕ» ευχαριστήριον-συγκρητήριον «ΠΕΝΤΕ»... ΝΑΥΤΟΠΡΟΝΟΜΟΣ Θεοπεσιανός

Πρωτοπαίνονας στην κίνησιν της Διαπλάσεως, χαιρετώ όλους...

Συνέχεια [ΜΒ'-1] ΕΠΙΣΗΣ ΤΑ ΕΓΘΥΜΑ ΝΕΙΑΤΑ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Πρίγκηψ' Υψηλάντης. ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: Κόμης Μαντεσσόν...

ΤΑΜΙΑΣ ΓΡΑΜΜΑΤ.: Μικρός Σπουδαστής ΜΕΛΗ: Φαίδρα, Αλκήμη, Ολίνα...

ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ 'Ηρακλίου 82. Σύνθεσις «ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΩΝ» Πρόεδρος: Δούξ Όμπλιγκαντό...

Πρόεδρος: Δούξ Όμπλιγκαντό, Αντίβρος: Δευκή Καμέλια...

Οι άχώριστοι φίλοι... Βαρώνας Αταγγανός, Εανθή Αμαζών...

Διαπλαστικού, ελάτε την Κυριακήν 28 Δεκεμβρίου ώρα 11 στο ρολόι του Βασιλικού κήπου...

ΝΙΚΗ-ΕΛΛΑΣ ΟΙ όσσοι κρατήθηκαν μέχρις ότου και ξεπαράστηκε...

Νηρέα, «τόν ξέρεις τον Κανναδό;...» Άμ δέν τον έμαθες ακόμα...

Ακάκιε, Μπόταρη, θρήνη και λοιποί... δσημαντοι: παρρηχόμεθα.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΣΤΗΡ» Στήν 'Ανδαλουζία, ποι άνεκληρή βασιλίσσα της βραδίας...

Είσα, καλή... πρόδο στην έσπαρτόν. Έλπίζω να μη χρειαστής πάλι την επέμβαση...

ΠΡΟΣΟΧΗ!! ΥΠΟΚΑΙΘΤΕ ΚΑΤΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΔΟΥΚΙΣΣΕΣ

Σχηματίζομεν δυνάμειν έμετς οι άχώριστοι φίλοι Γαριβάλλης και Ηρόρος...

Μέσα στα έκλεκτά ζαχαρωτά καταφάνει και η Τρούφα...

Έστε, παιδιά, να ιδρώσαμε ένα σύλλογο... Ένα σύλλογο όμως τόσο αλήθεια διαφορετικό...

Κύριον Νικόλαον Φωτιά, Φωχικόν, Λεωφόρον Διαμαντίδου 32...

ΕΑΝΘΟΣ ΠΕΖΟΝΑΤΗΣ